

Tot i que sembli impossible en una societat com l'actual, hi ha gent que no té cap aparell de televisió a casa. I no és sorprenent veure'ls feliços. S'han alçat contra la dictadura del televisor

Manuel inverteix les hores de després de sopar per llegir novel·les o -de vegades- apunts de classe (estudia a l'Escola d'Hoteleria balear).

“

Si no tens TDT no tens Tele. Enhorabona! Ara podràs passejar de nit, xerrar amb la teva família...”

JOAN VICENÇ LILLO
Tècnic de Medi Ambient

TV or not TV?

Text i foto: **Ander Zurimendi**

PALMA Hi hagué un temps en el qual la conversa era la principal forma d'oci. Xerrar plàcidament, en una sobretaula animada per les rocambolesques històries que explicava el pare o la mare. Relats inversemblants que pretenien passar per vertaders, contes de nit i alguna xafarderia.

I, com no podia ser d'altra manera, la partida de truc, o fins i tot el més modern pòquer, al qual no hi ha ningú que jugui amb les mateixes regles. Els nins se n'anaven d'hora al llit, a somiar amb Espinete abans de sentir la veu de la mare llegint un llibre de contes. I amb una mica de sort, rebent unes carícies a l'esquena descoberta i ja amb el llum apagat.

Eren altres temps? Sí..., però de la mateixa manera que els anys passen, les rutines es mantenen. Que el piano de Mozart no inundi

la sala cada vespre no indica que la 5a simfonia hagi caducat, sinó que les nostres oïdes se n'han desentès.

Ara bé, no tothom està d'acord amb la dictadura del televisor. Joan Vicenç Lillo, per exemple, ha fet la volta a la campanya del Govern sobre l'apagada analògica: “Si no tens TDT, no tens tele. Enhorabona!”. Lillo, veterà militant de la protecció del Medi Ambient, reconeix que tenia una pantalla de TV fins fa pocs mesos. Però la digitalització pot ésser el pretext perfecte per *desenganxar-se*.

Alliberar-se'n

I les alternatives a la TV són innumbrables. De fet, sociòlegs com Pierre Bourdieu plantegen que no es tracta d'omplir el temps que la televisió deixarà lliure, sinó de recuperar el que ens ha pres. Pareix el mateix, però el matís és important: no és un problema

(què farem ara?), sinó una alliberació.

De la mateixa opinió és Manuel, jove universitari resident a Palma. “Amb la merda de televisió que es fa avui dia, quin programa volen que miri? Tot és horrible!”, diu desenfadat. És per això que Ma-

nuel s'estima més llegir (“tenim descuidada la lectura”) o sopar tranquil·lament amb els seus companys de pis. “M'agrada mol més estar de xerrameca i dedicar més temps a cuinar bé”.

Com dèiem abans, les alternatives són inexhauribles. Joan Vicenç Lillo ens proposa tornar a la tranquil·litat perduda en aquesta societat postindustrial:

“Passegem també de nit, perquè no! Podrem admirar com l'aranya teixeix la teranyina, com s'aparellen un dins l'altre els cucs de terra, les llurnes mà-

giques, el so del vent, el vol blanc de l'òliba, la lluna entre les fulles, cercar caragols...”. Tota una oda a la natura.

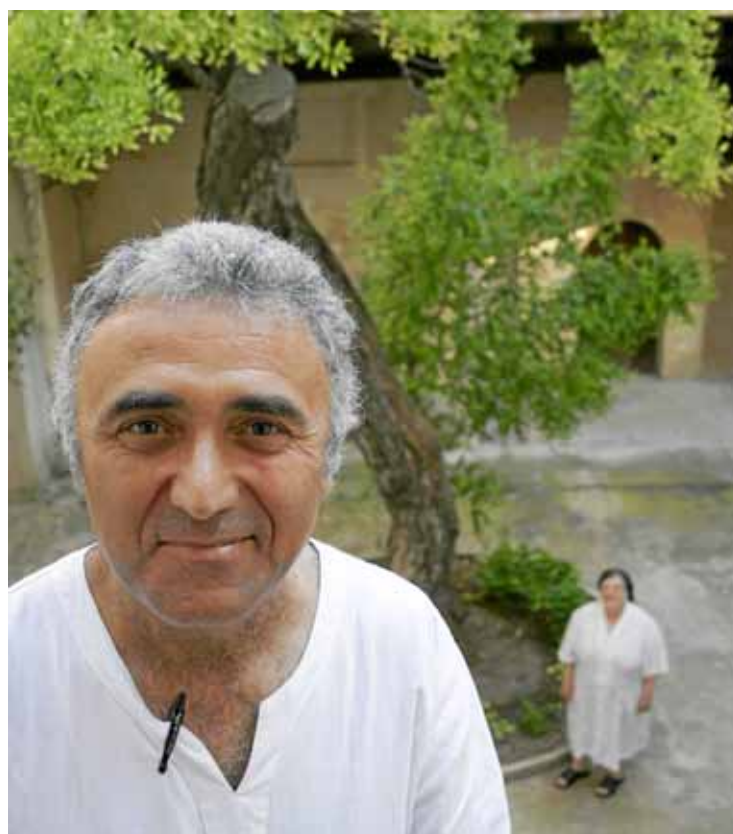
La recepta de Lillo per fer el matí, en canvi, se sosté en el fet que sense tele ens podem aixecar més prest, ja que no en haurem colgat a mala hora. “Ja veureu que això no té preu perquè teniu una gran oportunitat de fer salut: serà més fàcil acordar una excursió un poc més llarga, quedar per anar a cercar bolets o bé a córrer amb la vostra amiga”.

Incomunicació

Hi ha un element que impregna la gran majoria d'activitats que es poden fer sense televisor: la comunicació. I és que en aquests dies de sobreinformació, de telèfons mòbils i Skype, de tertulians que tan sols volen vomitar la seva opinió sense sentir la de l'altre... Pareix més necessari que mai trencar amb la incomunicació.

Arribats a aquest punt, caldria observar les dades de consum televisiu a l'Estat de l'any 2008: 227 minuts diaris de mitjana per persona. O sigui, 3 hores i 47 minuts.

“L'alienació de la societat continuarà si no fem res”, conclou Manuel. Si els joves són el futur, el futur s'ha enfosquit, perquè la seva ràtio de consum televisiu és fins i tot més gran. I encara no s'ha fet menció als continguts inapropiats per a infants, que podrien contextualitzar el creixent grau de violència que s'observa entre els més joves. Tot i el pessimisme, la TDT dona una oportunitat imillorable per desenganxar-se. •

Joan Vicenç Lillo gaudeix de la natura mallorquina.

El consum televisiu a l'Estat espanyol s'eleva a 227 minuts diaris per persona. Significa passar-se 2 hores i 47 minuts davant el televisor

La tradició mallorquina d'explicar rondalles i contes després de sopar mor a poc a poc. La narració oral no viu els millors moments